

Cho Trộn Lời Nguyên

Bình Huyền

Nắng Hè như đổ lửa xuống thành phố Bangkok. Trong đám rước đầy màu sắc óng ánh lộng lẫy cùng các loại âm thanh cổ truyền ríu rít, ẻo lả, kích thích, có đủ các bộ mặt lớn bé già trẻ, nam thanh nữ tú người Thái Lan. Lẫn lộn vào đó người ta thấy rất nhiều du khách Âu Mỹ. Tất cả đều tung bừng hớn hờ, say sưa vui thích một cách lạ thường. Mạnh cũng ở trong đám rước ấy. Anh là sĩ quan không quân Pháp đi nghỉ Hè ở vùng Krung Thep này. Đã ba mươi tuổi mà Mạnh chưa có người yêu đúng với nghĩa của nó. Có lẽ vì lý do nghề nghiệp. Anh chăm cùi học hành, thi đậu tú tài. Sau ba năm trên đại học khoa học, anh nộp đơn thi tuyển vào trường không quân. Anh mê mải theo học ngành phi công. Khi ra trường, anh hăng say lãnh nhiệm vụ lái con chim sắt, phục vụ cho nước Pháp là nơi dung dưỡng gia đình anh từ khi miền Trung và miền Nam Việt-Nam mất vào tay cộng sản. Các bạn gái mang quốc tịch Âu Á mà anh gặp trong trường và ngoài đời, đều chỉ là những người bạn thân rất tốt của anh. Một vài lần, anh dấn thân vào cuộc phiêu lưu tình ái, nhưng việc này không kéo dài quá vài tháng. Lý do cụ thể là Mạnh không có một nhịp sống đều đặn như đa số các thanh niên thuộc các ngành khác. Tuy nhiên, nguyên do sâu xa vẫn là Mạnh chưa gặp người phái nữ có tâm hồn đồng điệu, mà người Pháp thường kêu là "âme-soeur". Đang mải theo đuổi ý nghĩ riêng tư, Mạnh bước chậm lại một chút. Hàng người phía sau dồn ép vào thân hình khá cao lớn của anh. - Excuse me, sir! Một giọng thanh thanh như tiếng sáo mang âm hưởng Mỹ cất lên ngay bên tai Mạnh. Mùi nước hoa sang trọng trộn với hơi thở thơm tho nồng ấm của phụ nữ như quện lấy bầu không khí chung quanh anh. Quay đầu lại, anh thấy mặt mình gần sát một khuôn mặt vô cùng khả ái, với những nét cân xứng, mặn mà, yêu kiều rất đặc biệt của thiếu nữ Thái Lan. Hai đôi mắt như thoi miên lẫn nhau. Hai nụ cười nở hoa biểu lộ niềm hân hoan vô bờ bến. Họ không di chuyển theo đám đông nữa, mà rẽ ngang lên hè đường. Mạnh lấy lại bình tĩnh trước cô gái. Đôi môi anh co giãn thật duyên dáng, phát ra âm thanh vô cùng ngọt ngào, cũng bằng tiếng Mỹ:

- Xin lỗi cô nhé. Chắc tôi đã cản bước chân đi của cô phải không?

Cô gái hơi ngửa mặt, đưa tay khẽ vén một bên mái tóc đen mượt ra sau vành tai nõn nà. Đôi môi đỏ mọng của nàng uốn éo làm khuôn mặt màu nâu hồng càng thêm linh động:

- Thì tôi cũng trả thù bằng cách giữ ông đứng lại rồi đây này! Hai chuỗi cười tươi trẻ giòn giã cùng bật lên, hoà trộn với nhau, đồng loạt với các tiếng nói cười rộn ràng xinh quanh. Mạnh sung sướng giơ tay cho cô gái bắt:

- Chào cô. Tôi tên là Mạnh. Tôi sinh ra tại nước láng giềng của cô, nhưng hiện cư ngụ bên Pháp. - Sao ông biết tôi là người nước này?

- Chỉ mỹ nhân Thái Lan mới có vẻ đẹp thần thoại như cô mà thôi! Tiếng cười của cô gái lại vang lên, trong trẻo giòn giã như pha lê. Cô gái gật đầu mấy cái tỏ vẻ rất hài lòng:

- Thế thì ông có thể kêu tôi là Thysen. Linda Thysen. Thysen định nói thêm: "Chỉ đàn ông Việt-Nam mới có khuôn mặt dễ thương như ông!" Nhưng nàng ngừng lại, mở to cặp mắt nhưng dưới đôi lông mày đen thanh tú và hai hàng lông mi dài cong tự nhiên. Nàng nhìn Mạnh như muốn thu hút tâm hồn anh. Cả hai bàn tay nhỏ nhắn mềm mại có móng dài thon màu hồng của Thysen ôm trọn lấy bàn tay rộng rãi ấm áp của Mạnh, từ từ đưa lên gần ngực áo căng phồng trong bộ quốc phục sắc sỡ của Thái Lan. Dáng điệu của nàng thật trân trọng. Hai người bị đám rước bỏ xa. Họ đứng trơ vơ trên hè phố. Người qua kẻ lại, xe cộ nhộn nhịp chỉ còn là những cái bóng mờ. Họ im lặng nhìn nhau thật lâu, để rồi cùng thốt ra đôi lời ngắn gọn mà cặp uyên ương nào cũng trao cho nhau lần đầu tiên:

- Em Thysen!- Anh Mạnh! Hai tiếng gọi nhẹ như hơi thở, rung động tự đáy lòng, nồng nàn hơn cả bầu trời thủ đô Thái Lan giữa mùa Hạ. Trong khoảnh khắc, Thysen và Mạnh đã tự ý gắn liền cuộc đời của họ với nhau.

Bằng những lời nói vô cùng êm dịu, người này mở ra cho người kia xem những trang sách huyền bí từng bị đóng kín trước cuộc gặp gỡ đó. Tình cờ, Thysen cũng thuộc ngành của Mạnh. Nàng là nữ tiếp viên hàng không dân sự Thái Lan, mới bắt đầu nghỉ hè. Nàng kém Mạnh năm tuổi, và là con gái út của một gia đình trung lưu tại Bangkok. Sau khi giới thiệu Mạnh với cha mẹ cùng anh chị, Thysen chuẩn bị hành lý, theo lời mời của Mạnh, đáp máy bay sang Nice ở miền Nam nước Pháp. Mạnh là con trai duy nhất nên vẫn sống với cha mẹ tại nơi đó. Trước khi đi, Thysen dẫn Mạnh tới một ngôi đền trong vùng Krung Thep. Đền có tên là Wat Phra Khéo. Đằng sau đền có nhiều trụ đá. Trên một trụ có khắc chữ Wathysen. Cô gái Thái Lan nắm tay chàng trai Việt đặt lên mặt trụ, nói một câu tiếng Thái Lan. Đoạn nàng bảo Mạnh:

- Em cầu xin thần Wathysen phù hộ cho hai đứa mình gần nhau mãi mãi. Tại Nice, Mạnh giới thiệu Thysen với cha mẹ là ông bà Bách. Chàng không phải đóng vai trò thông ngôn, vì ngoài tiếng mẹ đẻ, Thysen nói thạo Anh ngữ, Pháp ngữ, Hoa ngữ, và Việt ngữ. Ông Bách không tỏ vẻ vui mừng hoặc lãnh đạm với Thysen. Trái lại, bà Bách rất xúc động. Bà không giơ tay khi Thysen muốn bắt tay bà. Sau vài câu trao đổi nhạt nhẽo, bà lẳng lặng đi vào trong buồng riêng. Thysen hơi buồn, nhưng nàng vốn vui tính nên chỉ sau vài phút ngỡ ngàng, bầu không khí trong nhà trở lại bình thường, rồi tung bừng hẳn lên nhờ giọng nói trong sáng và những chuỗi cười tươi mát của Thysen. Mạnh lái xe đưa Thysen đi xem thành phố Nice ở bờ biển miền Nam nước Pháp. Đâu xe bên lề của con đường Promenade des Anglais sát bờ biển, hai người nắm tay nhau đi dạo trên các dãy hành lang hóng mát nhìn ra biển. Buổi tối, sau khi ăn uống trong một tiệm Á châu, họ vào Casino cách đó không xa kéo vài lần jackpot. Gần khuya, hai người trở về nhà Mạnh. Trong khi Thysen vào phòng tắm đóng cửa, bà Bách gọi Mạnh ra phòng khách. Bằng giọng khá gay gắt, bà bảo con trai:

- Bố mẹ, nhất là mẹ, không muốn con lấy gái ngoại quốc, nhất là gái Thái Lan. Nghe nói chúng tự do, ăn chơi lắm. Bố mẹ chỉ có mình con để nối dõi tông đường. Con phải nghe lời mẹ, tìm cách xa dần con bé này càng sớm càng tốt, kéo dài lâu khó gỡ. Nếu con trái lời, mẹ sẽ rất đau buồn. Mẹ sẽ héo hắt, rồi chết sớm với bệnh tim hiện nay! Mạnh yên lặng nghe mẹ nói. Cha chàng ngồi gần đó gật gù ra vẻ đồng ý với mẹ chàng. Mạnh đứng dậy khi thấy Thysen trong bộ áo ngủ ngắn và mỏng đứng ngoài hành lang. Nàng không bước vào phòng khách, mà chỉ khép nép thập thò bên cửa. Mạnh dẫn Thysen lên lầu trên, vào phòng ngủ dành riêng cho khách. Anh nói thật ngọt ngào với người yêu:

- Tối nay, em ngủ riêng trong phòng này nhé. Ngày mai, chúng mình sẽ sang Cannes thuê khách sạn. Ở đó anh và em tha hồ tự do. Thysen vẫn tươi mát ngoan ngoãn:

- Em hiểu phong tục của người Việt-Nam. Anh đừng thắc mắc. Nhưng anh phải đóng thuế trước khi đi ngủ riêng phòng đấy nhé! Nàng nhắm mắt, ngửa mặt, đưa cặp môi đỏ hồng tự nhiên cho người yêu. Mạnh đặt lên đó chiếc hôn nồng cháy. Nụ hôn càng nóng bỏng khi Thysen để cho đôi môi mềm của nàng hút chặt lấy đôi môi rộng rãi khoẻ mạnh của chàng. Mạnh về phòng riêng, thay quần áo lên giường nằm suy nghĩ về ý kiến của cha mẹ đối với mối tình coi như là đầu tiên của anh với Thysen. Anh rất thương yêu cha mẹ, là những người sinh thành ra anh, hy sinh ngay cả mạng sống để đưa anh từ hoả ngục cộng sản sang vùng tự do, rồi cùng nhau làm việc vô cùng vất vả, nuôi cho anh ăn học thành tài. Cuối cùng, anh thâm nhủ:

- Mình và Thysen chưa có gì sâu xa. Trong mấy ngày nghỉ mát tại Cannes, mình sẽ tìm cách cho nàng hiểu, để nàng chỉ làm bạn gái của mình mà thôi...

Đêm càng về khuya, Mạnh càng thao thức với ý nghĩ bỏ người yêu mới để làm tròn chữ hiếu. Hai tay anh khoanh lại trên ngực. Anh nhắm mắt, cố dỗ giấc ngủ. Anh từ từ thấy người tê tê, lằng lằng. Mạnh chìm dần vào bầu không gian kỳ dị.

Có tiếng thì thâm đầu đó:

- Hãy theo ta!...

Mạnh mở mắt, ngồi bật dậy. Anh choáng người khi thấy bên cạnh giường, một hình hài mang cái đầu giáp võ, tóc rối bù, máu đỏ óc trắng tuôn rơi trên hai vai áo dài kiểu đời xưa. Cái miệng méo mào hóp hóp các dòng máu chảy ngoằn ngoèo từ trán xuống. Tay trái cầm cái khăn đỏ màu xanh lục vấy máu đen sẫm. Tay phải dẫm máu tím bầm, giơ ra đằng trước như kiếm vật gì, rồi lật bật nắm tay Mạnh lôi xuống đất, kéo anh ra khỏi cửa sổ. Bàn tay có sức cuốn hút ma quái. Mạnh muốn nói mà âm thanh không thoát ra khỏi cổ họng. Anh cảm thấy mình bay vút theo bóng ma vào trong khoảng không gian có mây xám cuộn cuộn quay tít về phía chân trời mù mịt. Càng di chuyển, anh càng quên bản thân mình. Anh không nhớ mình tên gì, bao nhiêu tuổi, liên hệ với ai. Nhưng rồi thân xác anh từ từ nặng lên. Bóng ma có cái đầu giáp nát biến đi lúc nào không hay. Anh thấy mình đang tập tễnh bước trên con đường làng rất quen thuộc. Tay anh cầm cây đèn dầu nhỏ soi đường. Anh tới trước một cái cổng lớn có hai cánh cửa gỗ lim dày nặng của một trang trại đồ sộ. Anh chợt nhận ra mình là một anh học trò hai mươi hai tuổi. Vợ chưa cưới của anh kém anh hai tuổi, là con gái út một gia đình giàu có trong làng. Trước đây, mỗi tối, sau khi ăn cơm, anh được phép đến thăm vợ chưa cưới của anh ở xóm dưới, theo sự ưng thuận của hai gia đình. Nhưng thói quen đó đã bị thay đổi. Lý do là sau nhiều tháng nằm liệt một chỗ vì ngã ngựa, anh bị tâng tạt một bên chân. Thêm vào đó, anh trượt trong kỳ thi trước đó. Cha mẹ vợ tương lai của anh trở mặt không cho con gái họ và anh gặp nhau. Tối tối, hai người yêu, một người đứng bên trong cổng, một người đứng ở thềm bên ngoài. Cả hai lay lục van xin khóc lóc. Nhưng cha mẹ cô gái nhất định không đổi ý. Anh học trò tần ngần đứng trước hai cánh cửa đóng chặt. Một lúc sau, anh nói vọng vào, giọng cả quyết:

- Tối nay, anh đến từ biệt em. Anh nguyện sẽ lấy được em, dù ở kiếp nào.

Vừa dứt lời, anh lao đầu vào thành tường. Đầu vỡ. Anh nằm giãy giụa trên vũng máu. Cây đèn dầu văng xuống thảm cỏ. Chiếc thông phong long ra, ngọn đèn vụt tắt. Cô gái bên trong rít lên nho nhỏ:

- Anh hãy chờ em! Em xin thề rằng ngàn đời em chỉ có anh là chồng mà thôi.

Nói đoạn, cô vào phòng riêng, đóng chặt cửa, trèo lên giường, lấy dải thắt lưng buộc vào cây xà nhà thấp, thắt cổ tự tử. Khi gia đình biết chuyện, cô gái và anh con trai đã thành người thiên cổ. Hai cái xác được mang đi chôn cất. Tối tối, vào đúng giờ hẹn của cặp trai gái bất hạnh, hai cánh cổng ngoài sân tự nhiên bật tung, mở ra đóng lại rầm rầm một trống canh mới thôi. Chủ nhà cho người ra giữ cửa. Gạch đá từ đâu bay tới làm gia nhân u đầu sứt trán, chạy tán loạn. Sau cùng, hai gia đình phải mời pháp sư tới làm phép và tổ chức lễ cưới linh thiêng cho hai kẻ xấu số. Trên nóc cổng có dán lá bùa ghi địa điểm, tên tuổi cùng ngày sinh năm sinh và ngày tử của cặp uyên ương quá cố. Đó là năm Giáp-Dần (1794) tại làng Vặng, Thanh Hoá. Hai cánh cửa không còn tác quái nữa...

...Bóng ma ghê khiếp lúc này hiện ra nắm tay Mạnh kéo về với hiện tại trong phòng riêng của anh trên lầu hai căn villa ở tỉnh Nice. Anh ngồi trên giường, định thần một lúc. Anh dần dần lấy lại trí nhớ, nhận ra thân xác và tâm hồn hiện tại của anh. Anh hồi tưởng cuộc viễn du huyền bí vừa qua, và thấy rằng người con trai cùng cô gái trong quá khứ giống anh và Thysen như hệt. Anh lẩm bầm:

- Phải chăng linh hồn tiền kiếp của mình và Thysen muốn dạy ta một bài học về sự can thiệp của gia đình đối với tình yêu thiên định?

Trời hừng sáng. Mạnh sang phòng bên cạnh và thấy Thysen đã sẵn sàng tươi mát trong bộ quần áo mùa hè bằng vải soie Thái Lan. Hai người dắt tay nhau xuống nhà dưới chào cha mẹ của Mạnh, rồi cùng nhau đi xe hơi tới Cannes hưởng nốt phần cuối của kỳ nghỉ hè.

Mỗi ngày, hai người dành thời giờ trở về Nice thăm ông bà Bách. Thái độ gay gắt của bà Bách bỗng nhiên dịu dần đi, một phần có lẽ do dung nhan kiều diễm và tính tình tươi mát dễ thương của Thysen.

Sau hai tuần lễ, Thysen phải trở về nước làm việc. Mạnh cố gắng thu xếp thời giờ để có thể gặp người yêu mỗi tháng ít nhất một lần, trong khi chờ đợi Thysen xin chuyển sang Pháp. Lúc đó họ sẽ tổ

chức lễ thành hôn. Những cuối tuần vắng người yêu, lại được nghỉ vì không có chuyến bay, Thysen hay tới phòng trà ca nhạc gần nhà để giải trí cho đỡ nhớ Mạnh. Một buổi tối kia, nàng ngồi trong phòng trà uống nước ngọt, nghe đàn hát, mơ màng nghĩ tới Mạnh. Chợt Thysen bị lôi cuốn bởi tiếng hát của một nam ca sĩ Thái Lan. Đó là một ca sĩ trẻ mới từ tỉnh khác tới làm cho phòng trà đó. Anh ta rất đẹp trai, ca tiếng Thái Lan và tiếng Mỹ cực kỳ truyền cảm, quyến rũ. Thysen tự nhiên thấy cảm động. Nàng say sưa ngắm người nam ca sĩ đồng chủng như tìm ra thân tượng mới. Trong vài phút, nàng quên hẳn Mạnh, người yêu dị chủng.

Người ca sĩ xa lạ biến vào hậu trường. Khách hàng thưa thớt dần. Thysen rời phòng trà lui thủi về nhà trong đêm tối. Trên quãng đường âm u vắng vẻ, Thysen thấy có người đi song song với nàng, cất tiếng nói thì thảo bằng tiếng Lào, nhưng nàng cũng hiểu được rằng:

- "Anh hãy chờ em! Em xin thề rằng ngàn đời em chỉ có anh là chồng mà thôi ". Lời nguyên ngày xưa còn nhớ hay không?

Dưới ánh sáng đèn đường mờ ảo xuyên qua lá cành, Thysen hồn vía lên mây khi thấy một thiếu phụ mặt nhợt nhạt bóng nhẫy mồ hôi, cái đầu ngật ngưỡng trên cần cổ có hai vết dao cắt sâu máu đọng đen kịt. Hai tay bà ta ôm bụng, giữ chiếc sarong Lào toi tả. Thiếu phụ ngậm đôi môi rung rung như kìm hãm tiếng khóc. Nét mặt bà ta giống hệt Thysen. Còn đang co rúm người vì hoảng sợ, Thysen đã bị thiếu phụ Lào nắm tay lôi đi như gió. Tối tăm mặt mũi, chân tay yếu đuối rụng rời, Thysen để mặc cho người kia dẫn đi. Một lúc lâu, tiếng người phụ nữ Lào lại cất lên:

- Hãy mở mắt ra!

Thysen thấy mình đứng trong một cái sân chùa. Ở đó, có một ông diện mạo dữ dội oai nghiêm như thần ngồi trên ghế bành trạm trổ sơn son thếp vàng. Trước mặt ông thần là một cô gái trông giống Thysen và một cậu con trai trông giống Mạnh. Ông thần chỉ tay vào cặp trai gái, nói điều gì không rõ, rồi đứng lên đi vào trong chùa. Hình ảnh cặp trai gái mờ dần. Tiếp theo đó, Thysen thấy một căn nhà lộng lẫy. Bên trong, một thiếu phụ Lào đang được bà mẹ đỡ đẻ. Bóng người con trai giống Mạnh lúc nãy hiện ra rồi tan theo làn khói lẩn với hương trầm và hơi nước nóng, phủ quanh bụng của thiếu phụ. Tiếng trẻ con khóc oa oa. Bà ta hạ sinh một con trai. Thì ra hồn ma người con trai giống Mạnh đã đầu thai vào gia đình Lào. Bà mẹ đọc ngày giờ sinh của đứa bé. Thysen nghe rõ là năm Giáp-Dần (1794). Các hình ảnh mờ đi. Thysen lại thấy căn nhà thứ hai không lộng lẫy như căn thứ nhất. Trong nhà trần thiết theo kiểu Lào cũng có một thiếu phụ đang chờ đẻ. Bóng người con gái giống Thysen hiện ra, tan theo khói của nồi nước nóng, nhập vào bụng người thiếu phụ. Bà ta liền hạ sinh một con gái. Hồn người con gái giống Thysen đã đầu thai vào gia đình Lào. Cô mẹ cũng đọc lên ngày giờ sinh của bé gái. Thysen nghe rõ là năm Bính-Thìn (1796), nghĩa là sau đứa bé trai hai năm. Thysen được người khách bộ hành Lào tiếp tục dẫn đi. Tới một cái vườn cây rộng lớn âm u thấp thoáng ánh đuốc bập bùng. Giữa vườn có đám đông dân làng Lào vây quanh phạm nhân đang quỳ dưới đất. Một dân làng lớn tuổi nhất chỉ tay vào người đàn ông Lào đứng cách phạm nhân ba thước, nói:

- Người đàn bà kia là vợ của anh. Nó đã phạm tội ngoại tình bị dân làng bắt quả tang trong khi anh vắng nhà lâu. Tội của nó đáng bị cắt cổ.

Người đàn ông có nét mặt giống Mạnh chấp tay cúi đầu không nói. Người đàn bà mang bộ mặt giống Thysen kêu xin:

- Tha cho tôi. Tôi đang có thai. Người kia quát to:- Có thai cũng phải chết. Đó là kết quả của việc gian dâm!

Thế là người thiếu phụ tội nhân bị căng ra dưới đất. Đại diện dân làng cầm cuốn sổ đọc lý lịch người chồng bị vợ phản bội, và của phạm nhân cùng ngày giờ hành quyết. Thysen nghe rõ là người đàn ông đó sinh năm Giáp-Dần (1794). Còn người vợ sinh năm Bính-Thìn (1796) và bị hành quyết năm Tân-Tý (1821). Thời gian rất trùng hợp với lúc đứa bé trai do hồn người con trai giống Mạnh đầu thai ra đời cách

đó hai mươi bảy năm, cũng như đứa bé gái do hồn người con gái giống Thysen đầu thai ra đời cách đó hai mươi lăm năm.

Một trai làng nung lưỡi dao vào bó thuốc cho đỏ lên. Hắn cứa lưỡi dao đỏ vào hai mạch máu cổ người đàn bà. Người đàn bà kêu ăng ặc. Thysen không nhìn được, cũng rú lên thất thanh. Đám dân làng Lào tự nhiên tan biến.

Quang cảnh nơi hành hình mờ đi, nhường chỗ cho góc phố dưới ánh đèn đêm gần nhà của Thysen ở Bangkok. Khách bộ hành lúc này biến mất. Một tấm bảng quảng cáo dựng bên cột đèn. Trong bảng có hình vẽ một phụ nữ Lào trông hao hao giống Thysen với cặp mắt rất sống động dăm dăm nhìn cô gái Thái Lan. Thysen vội đi nhanh về nhà. Nàng đóng chặt cửa phòng riêng, tới ngồi trước bàn trang điểm. Nhìn bóng mình trong gương, Thysen lẩm bầm:

- Mơ mà như thật. Thật mà như mơ. Có lẽ tiền thân của mình và anh Mạnh muốn dạy mình phải chung thủy với người yêu thiên định chăng? Bao giờ gặp anh Mạnh, mình sẽ kể cho anh ấy nghe. Nhưng Mạnh chưa kịp sang thăm người yêu, Thysen gặp chuyện lạ khác. Sau lần thấy tiền thân của nàng một tuần, Thysen được một cô bạn cũ từ tỉnh xa tới thăm. Hiek, tên cô bạn gốc Cao Miên, ăn bận rất hào nháng. Cô đã bỏ ngang việc học đi làm nhiều nghề kể cả nghề vũ nữ. Tối hôm đó, Hiek rủ Thysen đi chơi hộp đêm. Hai người bạn gái khiêu vũ, uống rượu, vui chơi suốt buổi tối. Đến gần nửa đêm, Hiek đề nghị với Thysen:

- Lâu ngày mới gặp lại nhau, tao với mày tim cần sa hút nhé.

Thysen lắc đầu, đứng lên:- Tao không muốn dùng ma túy. Thuốc lá thỉnh thoảng tao mới hút nửa điếu, vút đi nửa điếu. Thôi, tao về đây. Mày về sau. Hiek lắc đầu, trợn mắt, nài ép:

- Này! Không chơi chung là tao giận đấy. Ngồi xuống, mày! Tao chạy mua cần sa mang lại đây. Không được đi đâu cả!

Thysen nê bạn, ngồi xuống. Hiek chạy đi mua cần sa mang lại bàn. Hai người bạn gái cùng nhau hút cần sa, cười đùa rúc rích. Hiek được một thanh niên ăn mặc trai lơ mời ra sàn nhảy. Thysen ngồi một mình, lơ mơ hút nốt điếu thuốc có cần sa, trong một góc tối. Bóng người con gái từ sàn nhảy bước tới, ngồi bên cạnh Thysen. Nàng không nhìn lại, nghĩ rằng đó là Hiek. Một giọng Việt Nam mang âm hưởng miền Bắc:

- Hãy theo tôi,...

Thysen từ từ quay lại, thấy một thiếu phụ ăn mặc theo lối phụ nữ Bắc Việt đứng lên giơ tay cho nàng nắm. Thysen không thấy rõ khuôn mặt của thiếu phụ. Như bị mê hoặc, nàng nắm tay người thiếu phụ, đứng lên, theo người đó đi vào phía trong hộp đêm. Thysen thấy mình bị dẫn vào một lối nhỏ hẹp, dài bất tận.

Hai người dừng chân bên một đụn cát. Ánh trăng khuyết chiếu đủ cho thấy quang cảnh khác lạ với vùng Krung Thep. Người thiếu phụ kéo chiếc khăn trùm đầu xuống. Thysen bừng tỉnh. Nàng hết sức ngạc nhiên thấy như đang nhìn chính mình trong gương. Với giáo dục truyền thống Thái Lan, nàng hiểu ngay rằng nàng đang đứng trước tiền thân của nàng nên bớt sợ. Im lặng chờ đợi, Thysen hơi mỉm cười. Người thiếu phụ cũng mỉm cười. Bà ta bắt đầu nói:

- Tôi là hiện thân hai tiền kiếp của cô. Năm Giáp-Dần (1794), tôi và chồng chưa cưới tự tử chết. Sau bốn mươi chín ngày, chồng tôi đầu thai ngay. Còn tôi đầu thai sau đó hai năm. Cả hai chúng tôi thành người xứ Lào. Chúng tôi gặp nhau, lấy nhau trên dương gian. Năm Tân-Tý (1821), tôi bị xử tử vì phản bội chồng. Ba chục năm sau, chồng tôi qua đời, cũng đầu thai ngay vào một gia đình Việt Nam, đúng bốn mươi chín ngày sau khi chết. Đến tội xong dưới Hoả Ngục, tôi đầu thai năm Quý-Sửu (1853) cũng thành con gái Việt Nam. Lần thứ ba, hai chúng tôi lại gặp nhau và lấy nhau. Chồng tôi làm thầy giáo. Tôi buôn bán. Tôi nghiện nặng nha phiến và bị chết vì ho ra máu năm Quý-Mùi (1883). Sau bốn mươi chín ngày,

tôi đầu thai thành con gái một gia đình Việt-Nam. Chồng tôi sống tới năm 64 tuổi mới chết và cũng được đầu thai ngay vào một gia đình Việt-Nam. Do đó, có sự ngoắt ngoéo về định mệnh trong việc đầu thai của tôi và chồng tôi.

Thysen bắt đầu không hiểu rõ câu chuyện và mỗi hai bàn chân. Nàng đề nghị:

- Mình hãy ngồi xuống cát mà nói chuyện, có được không?

Hồn ma gật đầu. Cả hai ngồi xuống sát cạnh nhau. Thysen ngửi thấy mùi vị của chính nàng. Nàng hỏi dồn dập:

- Định mệnh ngoắt ngoéo như thế nào? Tại sao trên dương gian tôi không biết gì về những chuyện tiền thân của tôi?

Hồn ma giải thích:

- Trước khi đầu thai vào thế giới loài người, ai cũng phải húp bát cháo lú quên hết chuyện cũ. Chỉ trong thế giới linh hồn, mọi chuyện mới bắt đầu và tự sắp xếp theo luật siêu nhiên vĩnh cửu. Khi chồng tôi chết năm Ất-Mão (1915) và sắp đầu thai, thì trên dương gian tôi đã 32 tuổi. Định mệnh khiến tôi lấy một người đàn ông Việt-Nam khác và có thai. Chồng kiếp trước của tôi đầu thai, đổi giống thành đứa bé gái nằm trong bụng tôi. Do đó, chúng tôi lại gặp nhau nhưng trong tình trạng mẹ con. Con gái tôi, tức là hậu thân của chồng tôi, chết năm Canh-Tuất (1970), đầu thai ngay, và đổi giống trở lại thành con trai của ông bà Bách hiện ở tỉnh Nice bên Pháp, tên là Mạnh.

Riêng tôi chết năm Quý-Mão (1963), lúc 80 tuổi. Mãi tới năm Ất-Mão (1975), tôi mới đầu thai làm con gái gia đình Thái Lan, và được cha mẹ đặt tên là Linda Thysen.

Tôi hiện về khuyên cô đừng tiếp tục dùng ma túy nữa, kéo sẽ sớm bỏ mạng như tôi kiếp trước, khiến cho định mệnh trở thành rắc rối, có thể gây nên sự hủy diệt hoàn toàn những kiếp sau của cô, và cũng là của chính tôi.

Hẹn gặp lại cô và Mạnh đằng sau đền Wat Phra Khéo ở Krung Thep.

Thysen hé miệng định hỏi thêm về tình duyên của nàng với Mạnh, nhưng hồn ma đứng lên kéo theo Thysen, đưa nàng về chỗ ngồi trong hộp đêm lúc này. Hiiek khiêu vũ xong, trở về bàn, vui vẻ hỏi bạn:

- Mày ngồi một mình có buồn không?

Thysen cười nhí nhảnh:

- Không buồn đâu. Nhưng để bù lại việc mày bắt tao hút cần sa, rồi lại bỏ tao đi nhảy với trai, bây giờ đến lượt mày phải nghe lời tao, nghe không, Hiiek! Hiiek như bị cặp mắt của Thysen thôi miên. Đứng ra, đó là ánh nhìn của hồn ma. Hiiek ngoan ngoãn gật đầu. Thysen nói tiếp:

- Đây là lần cuối cùng tao và mày hút cần sa đấy nhé. Bằng lòng không? Hiiek lại ngoan ngoãn gật đầu. Hai người bạn gái dặt tay nhau đi ra khỏi hộp đêm.

* * * * *

Ở bên Pháp, Mạnh đang chuẩn bị sang Thái Lan thăm người yêu. Chuyến này, chàng sẽ cho người yêu biết việc chàng được người quen hứa chắc sẽ giúp cho Thysen được sang Pháp làm tiếp viên dưới đất tại phi trường Orly cho cùng một hãng máy bay Thái Lan của nàng. Mạnh muốn tặng người yêu một vài kỷ vật đặc biệt. Anh thấy mẹ có những nữ trang cổ truyền rất quý báu. Anh xuống Nice thăm cha mẹ, rồi lấy trộm số nữ trang của mẹ giấu đi. Tối hôm trước ngày Mạnh trở lên Paris đáp máy bay sang Thái Lan, anh

ra bờ biển Nice chỗ cuối Quai des Etats Unis ngồi hóng mát. Bên mỏm đá chỗ Mạnh ngồi có vũng nước. Ánh đèn đường chiếu xéo tới làm mặt nước phẳng sáng như gương. Mạnh buồn buồn ngó bóng mình trong vũng nước. Anh giật mình khi thấy bóng người trong vũng nước là một thiếu phụ trung niên có nét mặt giống anh như đúc. Mạnh cố trấn tĩnh bằng cách lấy hai ngón tay khuấy vũng nước cho mất ảo ảnh đó đi. Anh hết hồn khi thấy một bàn tay nhợt nhạt từ vũng nước thò lên nắm chặt tay anh. Rồi một thân hình ướt át nổi lên bên mỏm đá. Bàn tay anh được thả ra. Mạnh mím môi, nắm chặt hai bàn tay lại. Hình hài đầu tóc rũ rượi cất tiếng the thé:

- Đừng sợ. Tôi là tiền thân của anh. Năm Ất-Mão (1915), hồn ma đàn ông của tôi bắt buộc phải đầu thai làm con gái một gia đình Việt-Nam. Bố tôi chết sớm. Năm, sáu tháng trước khi mẹ tôi mất, tôi đã lập mưu mượn tất cả nữ trang quý giá của mẹ tôi, lấy cớ đi ăn cưới một người bạn gái. Sau đó, tôi bịa chuyện nói với mẹ tôi là nữ trang bị cướp mất khi đi ăn cưới về. Mẹ tôi buồn quá, ngã bệnh, qua đời năm Quý-Mão (1963). Tôi sống trong ân hận dày vò cho đến khi chết vào năm Canh-Tuất (1970), đầu thai ngay thành con trai, tức là anh bây giờ. Anh hãy trả lại ngay số nữ trang cho bà Bách. Có như thế, chuyện tình duyên của anh và cô Thyssen mới hoàn toàn tốt đẹp. Hẹn gặp lại anh và Thyssen đằng sau đền Wat Phra Khéo ở Krung Thep bên Thái Lan.

... Mạnh kín đáo trả lại mẹ số nữ trang quý giá. Anh sang Thái Lan thăm người yêu. Hai người kể cho nhau những chuyện lạ về tiền kiếp của họ, và rất lấy làm vui mừng, biết rằng tình duyên của họ là do Trời định từ nhiều kiếp trước. Họ dẫn nhau tới đằng sau đền Wat Phra Khéo vào một buổi tối có trăng mười sáu. Dưới hàng cây um tùm, Thyssen và Mạnh nắm chặt tay nhau đứng chờ.

Khoảng nửa đêm, từ phía sau trụ đá mang chữ Wathysen, bốn cặp hình hài từ từ lướt tới gần Thyssen và Mạnh. Đi đầu là anh con trai có cái đầu giập vỡ và cô con gái cổ thắt dải lưng lưỡi thè quá cằm ; kế đến là người đàn ông bận y phục Lào dẫn người vợ Lào bị cắt cổ, váy áo xốc xếch ; theo sau là cặp vợ chồng ăn mặc kiểu Bắc Việt ngày xưa, thất thủ bước đi ; cuối cùng là bà cụ già chít khăn vuông đeo nữ trang đầy người, dắt tay thiếu phụ đầu tóc rũ rượi. Tất cả tám vong hồn của bốn kiếp trước lần lượt tiến thẳng tới, nhập vào cặp vợ chồng sắp cưới trên dương gian.

Thyssen sung sướng bảo Mạnh:

- Nhờ thần Wathysen nối kết bốn tiền kiếp của hai chúng mình thành một mối, nên lời nguyện xưa đã được trọn vẹn.

Bình Huyền